

Александар
Симић,
композитор

Телевизија је као ватра – добар слуга, али лош господар

Често налећем на људе од којих у првих десет минута разговора чујем како „у кући не држе телевизор“. Они наравно мисле да су ми тиме саопштили како су невиђени интелектуалци који по цео дан само читају књиге, а мени не иде у главу како људи који себе сматрају паметним нису у стању да направе разлику између добrog и лошег телевизијског програма.

Ако желите да се информишете, нешто научите или на лепо васпитан начин забавите, телевизија пружа заиста велики избор програма. С друге стране, ако сте одлучили да сами себи одстраните део фронталног дела мозга, опет је телевизија та која ће у овом хируршком захвату беспрекорно одиграти улогу инструментарке. Ипак, ви сте ти који сачете – она само додаје скалpel.

А није увек било тако. Или макар не у тој мери. Када сам ја био мали свет је био много мање технички напредан али ни близу тако површан као данас. У том смислу, телевизија је као најснажнији медиј одиграо кључну улогу. Хајде да погледамо само домаћу телевизију – шта се десило са школским програмом?! Жељко Митровић је крив за којешта, али није крив за то што на Националној телевизији више нема емисија као што су „Опстанак“ или „Недељни забавник“. Деструкција друштвеног, па и моралног ткива читаве земље, може се успешно пратити и кроз ретроградну еволуцију ТВ програма.

Погледајте само једну ствар – у такозваној бившој Југославији постојаје један и по канал. У току недеље емитована су укупно три, максимално четири филма – један у емисији Кино око, са неизбежним и често интересантним коментарима у студију, други петком увече и трећи у оквиру Недељног поподнева које се сваке седмице емитовало из једног од већих ТВ центара у земљи. Живо се сећам времена када је свако гледао исти филм на телевизији. Сутрадан је захваљујући томе, чак и за потпуне странце, постојала макар једна заједничка тема. То је, да подсетим, било време када није било неубичајено заподенуту разговор са неким ко поред вас седи у превозу.

На жалост време бенигности је прошло, а разноразни дневници и додаци дневника, заједно са целом армадом такозваних културно-забавних програма који су служили томе да људе затупе и отупе, изнели су „промене“ на својим плелима.

Али, пошто не вреди ламентирати, а поготово не над већ просутим млеком, ево и неких конкретних примедби на актуелни ТВ програм, у форми теза.

– Плаши ме статистике гледаности неких од најпримитивнијих серија и ријалитија програма. С друге стране, народ ће гледати оно што му се понуди, и зато бих апеловао на продуценте да воде рачуна где ће им душа. Даје Данте живео у време телевизије, сигурно би промирио свој Пакао за још један круг.

– У том смислу, дајте нам више неких бенигних програма. Вратите стари цртаче и емисије типа Којкице или Малог програма. Пуштајте више квалитетног документарног програма. Овом народу треба образовања. Наша елита је естрадна и често необразована. Телевизија има огромну моћ коју би морала овде да демонстрира.

– За крај, да наручим нешто само за себе. Моја листа за телевизијског Деда Мраза: хоћу коначно добар стенд-ап, који по друштвеној оштрици може да се мери са Симпсоновима или Билом Махером. Хоћу добар образовни програм и лепе емисије о природи и животињама (ако је могуће да нико никог не једе). Хоћу добре серије – већ дуже време телевизија има квалитетнију продукцију играних програма од већине филмова.

Хоћу феноменалне документарце који покривају различите теме, од уметности и религије, преко историје и политике, до савремених открића и популарне науке.

...И, наравно, редовне телевизијске извештаје из Хефнерове виле.